

16539 *BESCANVI de notes pel qual es modifica l'article 2 del Conveni de cooperació cultural entre el Govern de l'Estat espanyol i el Govern de la República Argentina de 23 de març de 1971, fet a Buenos Aires el 16 de gener i el 6 de març de 2001.* («BOE» 195, de 15-8-2002.)

Buenos Aires, 16 de gener de 2001.

Sr. Dr. Adalberto Rodríguez Giavarini
Ministre de Relacions Exteriors,
Comerç Internacional i Culte
Buenos Aires

Senyor ministre:

Tinc l'honor de dirigir-me a vostè en relació amb el Conveni de cooperació cultural entre el Govern de l'Estat espanyol i el Govern de la República Argentina, signat a Buenos Aires el 23 de març de 1971.

Sobre el particular, tinc l'honor de proposar-li la modificació de l'article 2 del Conveni de cooperació cultural de 1971 abans esmentat, la redacció del qual és la següent:

«Les parts reconeixen, de conformitat amb la seva legislació interna, els certificats d'estudis i els títols oficials que acrediten l'acabament de l'ensenyament secundari, obtinguts pels seus respectius nacionals.

Els títols oficials d'educació superior, o que habiliten per a l'exercici legal d'una professió, obtinguts als centres acadèmics d'una part per nacionals de qualsevol de les parts, són reconeguts per les autoritats competents de l'altra, de conformitat amb la seva pròpia legislació. Aquest reconeixement és procedent sempre que els títols esmentats tinguin equivalència quant al nivell acadèmic, la durada dels estudis i les matèries establertes com a obligatòries en els plans d'ensenyament vigents a la part que atorgui el reconeixement.

El reconeixement produeix els efectes acadèmics i professionals que cada part confereix als seus propis títols oficials, sense perjudici del compliment dels requisits no acadèmics que exigeixen les legislacions respectives per a l'exercici legal de les professions. Tals requisits en cap cas no poden suposar discriminació per raó de la nacionalitat o del país d'expedició del títol.

Si el que s'ha exposat és acceptable per al Govern argentí, aquesta Nota i la seva en què s'expressi la seva conformitat constitueixen un Acord entre els nostres dos governs, que entrarà en vigor en la data de la segona notificació per la qual es comunica el compliment dels requeriments interns d'aprovació.»

Amb aquest motiu, el saludo amb la meva consideració més distingida.

Román Oyarzun,
Encarregat de negocis a.i.

Ministre de Relacions Exteriors, Comerç Internacional i Culte

Buenos Aires, 6 de març de 2001.

Senyor Ambaixador:

Tinc l'honor de dirigir-me a Vostra Excel·lència en relació amb la Nota del senyor encarregat de negocis a.i. del 16 de gener de 2001, la qual textualment diu:

«Senyor ministre:

Tinc l'honor de dirigir-me a vostè en relació amb el Conveni de cooperació cultural entre el Govern de l'Estat espanyol i el Govern de la República Argentina, signat a Buenos Aires el 23 de març de 1971.

Sobre el particular, tinc l'honor de proposar-li la modificació de l'article 2 del Conveni de cooperació cultural

de 1971 abans esmentat, la redacció del qual és la següent:

«Les parts reconeixen, de conformitat amb la seva legislació interna, els certificats d'estudis i els títols oficials que acrediten l'acabament de l'ensenyament secundari, obtinguts pels seus respectius nacionals.

Els títols oficials d'educació superior, o que habiliten per a l'exercici legal d'una professió, obtinguts als centres acadèmics d'una part per nacionals de qualsevol de les parts, són reconeguts per les autoritats competents de l'altra, de conformitat amb la seva pròpia legislació. Aquest reconeixement és procedent sempre que els títols esmentats tinguin equivalència quant al nivell acadèmic, la durada dels estudis i les matèries establertes com a obligatòries en els plans d'ensenyament vigents a la part que atorgui el reconeixement.

El reconeixement produeix els efectes acadèmics i professionals que cada part confereix als seus propis títols oficials, sense perjudici del compliment dels requisits no acadèmics que exigeixen les legislacions respectives per a l'exercici legal de les professions. Tals requisits en cap cas no poden suposar discriminació per raó de la nacionalitat o del país d'expedició del títol.

Si el que s'ha exposat és acceptable per al Govern argentí, aquesta Nota i la seva en què s'expressa la seva conformitat constitueixen un Acord entre els nostres dos governs, que entrarà en vigor en la data de la segona notificació per la qual es comunica el compliment dels requeriments interns d'aprovació».

Amb aquest motiu, el saludo amb la meva consideració més distingida.»

Sobre aquest particular, tinc l'honor de manifestar la conformitat del Govern argentí amb el que s'ha exposat abans i convenir que la Nota transcrita i la present constitueixen un Acord entre els nostres dos Governos, que entrarà en vigor en la data de l'última notificació per la qual les parts es comuniquin el compliment dels seus requisits interns necessaris per a la seva entrada en vigor.

Saludo Vostra Excel·lència amb la meva consideració més distingida.

A Sa Excel·lència el Sr. Ambaixador d'Espanya
Manuel Alabart
Buenos Aires

Aquest Acord va entrar en vigor el 12 de juliol de 2002, data de l'última notificació encreuada entre les parts en què es comunica el compliment dels requeriments interns d'aprovació, segons estableixen els instruments que el constitueixen.

Es fa públic per a coneixement general.
Madrid, 1 d'agost de 2002.—El secretari general tècnic, Julio Núñez Montesinos.

16659 *CONVENI fet sobre la base de l'article K.3 del Tractat de la Unió Europea, relatiu a l'assistència mútua i la cooperació entre les administracions duaneres, fet a Brussel·les el 18 de desembre de 1997. Aplicació provisional.* («BOE» 199, de 20-8-2002.)

CONVENI FET SOBRE LA BASE DE L'ARTICLE K.3 DEL TRACTAT DE LA UNIÓ EUROPEA, RELATIU A L'ASSISTÈNCIA MÚTUA I LA COOPERACIÓ ENTRE LES ADMINISTRACIONS DUANERES

LES ALTES PARTS CONTRACTANTS d'aquest Conveni, estats membres de la Unió Europea;

REMETENT-SE a l'Acte del Consell de la Unió Europea de 18 de desembre de 1997;

RECORDANT la necessitat d'enfortir els compromisos adquirits en el Conveni per a l'assistència mútua entre les administracions duaneres, signat a Roma el 7 de setembre de 1967;

ATÈS que les administracions duaneres són responsables, dins del territori duaner de la Comunitat, i en especial en els seus punts d'entrada i de sortida, de la prevenció, la investigació i la persecució de les infraccions no només de la normativa comunitària, sinó també de les lleis nacionals, i en particular els casos que preveuen els articles 36 i 223 del Tractat Constitutiu de la Comunitat Europea;

ATÈS que l'augment de qualsevol tipus de tràfic il·legal constitueix una seriosa amenaça per a la salut, la moralitat i la seguretat pública;

ATÈS que convé regular formes especials de cooperació que compreguin accions transfrontereres per tal de prevenir, investigar i perseguir determinades infraccions tant de la legislació nacional dels estats membres com de la normativa duanera comunitària, i que aquestes accions transfrontereres s'han de dur a terme respectant sempre els principis de legalitat (ajustant-se al dret aplicable in situ i a les directrius de les autoritats competents), de subsidiarietat (emprenent només accions d'aquest tipus quan es comprovi que altres formes d'acció de conseqüències menors són inadequades) i de proporcionalitat (fixant la importància i la durada de l'acció segons la gravetat de la presumpta infracció);

CONVENÇUDES que és necessari reforçar la cooperació entre administracions duaneres mitjançant l'establiment de procediments que els permetin actuar conjuntament i intercanviar dades sobre les activitats de tràfic il·legal;

TENINT EN COMPTE que, en la seva feina quotidiana, les administracions duaneres tenen l'obligació d'aplicar les disposicions tant comunitàries com nacionals i que, per tant, s'imposa la necessitat de garantir que, en la mesura que sigui possible, les disposicions relatives a l'assistència mútua i a la cooperació evolucionin de manera paral·lela en els dos sectors,

Han convingut:

TÍTOL I

Disposicions generals

Article 1. Àmbit de aplicació.

1. Sense perjudici de les competències de la Comunitat, els estats membres de la Unió Europea s'han de prestar assistència mútua i cooperar per mitjà de les seves administracions duaneres, a fi de:

Prevenir i investigar les infraccions de les normatives duaneres nacionals, així com

Perseguir i reprimir les infraccions de les normatives duaneres comunitàries i nacionals.

2. Sense perjudici de l'article 3, aquest Conveni no afecta les disposicions relatives a l'assistència judicial en matèria penal entre les autoritats judicials ni les disposicions més favorables dels acords bilaterals o multilaterals vigents entre els estats membres que regulen la cooperació tal com preveu l'apartat 1 entre les autoritats duaneres o altres autoritats competents dels estats membres, així com dels acords formalitzats en el mateix àmbit sobre la base d'una legislació uniforme o d'un

règim particular que prevegi l'aplicació recíproca de les mesures d'assistència.

Article 2. Competències.

Les administracions duaneres han d'aplicar aquest Conveni dins dels límits de les competències que se'ls atribueixen en virtut de disposicions nacionals. Cap disposició d'aquest Conveni no es pot interpretar com una modificació de les competències que en virtut de les disposicions nacionals tinguin conferides les administracions duaneres a les quals es refereix el Conveni.

Article 3. Relació amb l'assistència judicial entre les autoritats judicials.

1. Aquest Conveni s'aplica a l'assistència mútua i a la cooperació en investigacions penals relatives a infraccions de les normatives duaneres nacionals i comunitàries sempre que, en virtut de les disposicions nacionals de l'Estat membre de què es tracti, les investigacions siguin competència de l'autoritat requeridora.

2. Quan una autoritat judicial practiqui o dirigeixi una investigació penal, aquesta autoritat ha de decidir si la presentació de sol·licituds d'assistència mútua o cooperació pertinents s'ha de fer d'acord amb les disposicions aplicables a l'assistència judicial en matèria penal o d'acord amb les disposicions d'aquest Conveni.

Article 4. Definicions.

Als efectes d'aquest Conveni s'entén per:

1. «Normativa duanera nacional»: les disposicions legals, reglamentàries i administratives d'un Estat membre l'aplicació de les quals és competència total o parcial de l'Administració duanera d'aquest pel que fa:

Al tràfic transfronterer de mercaderies subjectes a mesures de prohibició, restricció o control, en particular les que preveuen els articles 36 i 223 del Tractat Constitutiu de la Comunitat Europea;

Als impostos especials no harmonitzats.

2. «Normativa duanera comunitària»:

El conjunt de disposicions comunitàries i de disposicions adoptades per a l'aplicació de la normativa comunitària que regulen la importació, l'exportació, el trànsit i la permanència de mercaderies que siguin objecte d'intercanvis entre els estats membres i països tercers, així com entre els estats membres respecte a les mercaderies que no tinguin estatut comunitari d'acord amb l'apartat 2 de l'article 9 del Tractat Constitutiu de la Comunitat Europea, o a les mercaderies subjectes a controls o investigacions complementaris per a la determinació d'un estatut comunitari;

El conjunt de disposicions adoptades a nivell comunitari en el marc de la política agrícola comuna i de les normatives específiques adoptades respecte a mercaderies resultants de la transformació de productes agrícoles;

El conjunt de disposicions adoptades a nivell comunitari per als impostos especials harmonitzats i per a l'impost sobre el valor afegit sobre la importació, juntament amb les disposicions nacionals que els apliquen.

3. «Infraccions»: els actes contraris a la normativa duanera nacional o comunitària, que inclouen, entre altres coses:

La participació en la comissió d'aquestes infraccions, o l'intent de cometre-les;

La participació en una organització delictiva que cometi aquestes infraccions;

El blanqueig de diner procedent de les infraccions esmentades en aquest apartat.

4. «Assistència mútua»: la prestació d'assistència entre les administracions duaneres d'acord amb el que disposa aquest Conveni.

5. «Autoritat requeridora»: l'autoritat competent de l'Estat membre que formula una sol·licitud d'assistència.

6. «Autoritat requerida»: l'autoritat competent de l'Estat membre a la qual es dirigeix una sol·licitud d'assistència.

7. «Administracions duaneres»: les autoritats duaneres dels estats membres, així com les altres autoritats responsables de l'aplicació de les disposicions d'aquest Conveni.

8. «Dades personals»: tota informació relativa a una persona física identificada o identificable; es considera identificable tota persona la identitat de la qual es pot determinar, directament o indirectament, en particular mitjançant un número d'identificació o un o diversos elements específics, característics de la seva identitat física, fisiològica, psíquica, econòmica, cultural o social.

9. «Cooperació transfronterera»: la cooperació entre les administracions duaneres que transcendeix les fronteres de cada Estat membre.

Article 5. *Serveis centrals de coordinació.*

1. Els estats membres han de designar un servei central (servei de coordinació) a les seves respectives autoritats duaneres. Aquest servei és responsable de rebre les sol·licituds d'assistència mútua en aplicació d'aquest Conveni i d'assegurar la coordinació de l'assistència mútua, sense perjudici del que disposa l'apartat 2. També és responsable de la cooperació amb les altres autoritats que participin en les mesures d'assistència en aplicació d'aquest Conveni. Els serveis de coordinació dels estats membres han de mantenir entre si el contacte directe necessari, en particular en els casos que preveu el títol IV.

2. L'activitat dels serveis centrals de coordinació no exclou, particularment en els casos urgents, la cooperació directa entre els altres serveis de les autoritats duaneres dels estats membres. Per raons d'eficàcia i de coherència, els serveis centrals de coordinació han de ser informats de tota acció que recorri a aquesta cooperació directa.

3. Quan l'autoritat duanera no sigui competent en la tramitació d'una sol·licitud o només ho sigui parcialment, el servei central de coordinació ha de remetre la sol·licitud a l'autoritat nacional competent i n'ha d'informar l'autoritat requirient.

4. Si per raons de fet o de dret no es pot donar curs a la sol·licitud, el servei de coordinació ha de tornar la sol·licitud a l'autoritat requirient, i comunicar els motius de l'impediment.

Article 6. *Funcionaris d'enllaç.*

1. Els estats membres poden acordar l'intercanvi de funcionaris d'enllaç durant un període determinat o indeterminat en les condicions convingudes entre aquells.

2. Els funcionaris d'enllaç no tenen poder d'intervenió en el país d'acollida.

3. Per fomentar la cooperació entre les administracions duaneres dels estats membres, els funcionaris d'en-

llaç, amb l'acord o a sol·licitud de les autoritats competents dels estats membres, poden:

a) Facilitar i accelerar l'intercanvi d'informació entre els estats membres;

b) Prestar assistència a les investigacions que afectin el seu Estat d'origen o l'Estat membre que representin;

c) Participar en la tramitació de les sol·licituds d'assistència;

d) Assessorar i assistir el país d'acollida en la preparació i l'execució d'operacions transfrontereres;

e) Realitzar qualsevol altra funció que els estats membres puguin acordar entre si.

4. Els estats membres poden acordar bilateralment o multilateralment el mandat i el lloc de destinació dels funcionaris d'enllaç. Els funcionaris d'enllaç també poden representar els interessos d'un o diversos estats membres.

Article 7. *Deure d'identificació.*

Llevat que hi hagi una disposició en contra d'aquest Conveni, els funcionaris de l'autoritat requeridora que siguin en un altre Estat membre per exercir els drets derivats d'aquest Conveni han d'estar sempre en condicions de presentar una acreditació escrita que indiqui la seva identitat i la seva condició oficial.

TÍTOL II

Assistència prèvia sol·licitud

Article 8. *Principis.*

1. En el marc de l'assistència que s'hagi de prestar en aplicació del present títol, l'autoritat requerida, o l'autoritat competent a què aquesta última hagi recorregut, ha de procedir com si actués per compte propi o a instància d'una altra autoritat del seu propi Estat membre. Amb aquesta finalitat ha d'exercir tots els poders legals de què disposi en el marc del seu dret nacional per donar compliment a la sol·licitud.

2. L'autoritat requerida ha de fer extensiva l'assistència a totes les circumstàncies de la infracció manifestament relacionades amb l'objecte de la sol·licitud, sense que calgui una sol·licitud complementària. En els casos dubtosos, l'autoritat requerida primer s'ha de posar en contacte amb l'autoritat requeridora.

Article 9. *Forma i contingut de les sol·licituds d'assistència.*

1. Les sol·licituds d'assistència sempre s'han de formular per escrit i han d'anar acompanyades dels documents necessaris per donar-les curs.

2. Les sol·licituds presentades de conformitat amb l'apartat 1 han d'anar acompanyades de la informació següent:

a) Identitat de l'autoritat requirient;

b) Mesura que se sol·licita;

c) Objecte i motiu de la sol·licitud;

d) Lleis, reglaments i altres disposicions legals pertinents;

e) Dades tan exactes i completes com sigui possible sobre les persones físiques o jurídiques que són objecte de la investigació;

f) Resum dels fets pertinents, excepte en els casos que preveu l'article 13.

3. Les sol·licituds s'han de redactar en una llengua oficial de l'Estat membre de l'autoritat requerida o en una llengua acceptable per a aquesta autoritat.

4. Quan la urgència de la situació ho exigeixi s'accepten les sol·licituds presentades verbalment, però han de ser confirmades per escrit com més aviat millor.

5. Quan una sol·licitud no s'ajusti als requisits formals, l'autoritat requerida pot demanar que es corregeixi o que es completi. Mentrestant es poden ordenar les mesures necessàries per accedir a la sol·licitud.

6. L'autoritat requerida ha d'acceptar l'aplicació d'un procediment determinat en resposta a una sol·licitud, en la mesura que aquest procediment no sigui contrari a les disposicions legals, reglamentàries i administratives de l'Estat membre requerit.

Article 10. *Sol·licituds d'informació.*

1. A petició de l'autoritat requeridora, l'autoritat requerida li ha de comunicar tota la informació que a l'autoritat requeridora li pugui permetre prevenir, investigar i reprimir les infraccions.

2. A la informació comunicada s'hi han d'adjuntar els informes i altres documents, o extractes o còpies certificades dels informes i dels documents, en què es basi la informació que es comunica i de què disposi la part requerida o que s'hagin elaborat o obtingut per contestar la sol·licitud d'informació.

3. Per acord entre l'autoritat requeridora i l'autoritat requerida, funcionaris autoritzats amb aquesta finalitat per l'autoritat requeridora, seguint les instruccions detallades de l'autoritat requerida, poden recollir a les dependències de l'Estat membre requerit informacions de les que preveu l'apartat 1. Aquesta disposició és aplicable a totes les informacions que resultin de la documentació a què puguin tenir accés els funcionaris d'aquestes dependències. Aquests funcionaris estan autoritzats a obtenir còpies de la documentació esmentada.

Article 11. *Sol·licituds de vigilància.*

A petició de l'autoritat requeridora, l'autoritat requerida ha d'exercir o ordenar que s'exerceixi una vigilància especial, en la mesura més àmplia possible, sobre qualsevol persona de qui es pugui pensar fonamentalment que ha comès, comet o ha realitzat actes preparatoris encaminats a la comissió d'infraccions de les normatives duaneres comunitàries o nacionals. Així mateix, l'autoritat requerida, a petició de l'autoritat requeridora, ha d'exercir vigilància sobre els llocs, els mitjans de transport i les mercaderies que tinguin relació amb operacions que puguin ser contràries a les normatives duaneres esmentades.

Article 12. *Sol·licituds d'investigacions.*

1. A petició de l'autoritat requeridora, l'autoritat requerida ha d'efectuar o fer efectuar les investigacions adequades sobre operacions que constitueixin infraccions, o que a judici de l'autoritat requeridora sembli que constitueixen infraccions.

L'autoritat requerida ha de comunicar els resultats d'aquestes investigacions a l'autoritat requeridora. S'aplica, «mutatis mutandis», el que disposa l'apartat 2 de l'article 10.

2. Per acord entre l'autoritat requeridora i la requerida, poden ser presents en les investigacions esmentades a l'apartat 1 funcionaris designats per l'autoritat requeridora. Les investigacions les han d'efectuar sempre funcionaris de l'autoritat requerida. Els funcionaris

de l'autoritat requeridora no poden assumir per iniciativa pròpia els poders reconeguts als funcionaris de l'autoritat requerida. Això no obstant, tenen accés als mateixos locals i als mateixos documents que els funcionaris de l'autoritat requerida, per mediació d'aquests i únicament per a les finalitats de la investigació en curs.

Article 13. *Notificació.*

1. A petició de l'autoritat requeridora, l'autoritat requerida ha de notificar al destinatari o ordenar que se li notifiqui, d'acord amb les disposicions nacionals de l'Estat membre en el qual tingui la seu, tots els actes o les resolucions que emanin de les autoritats competents de l'Estat membre en el qual l'autoritat requeridora tingui la seu i que es refereixin a l'aplicació d'aquest Conveni.

2. A les sol·licituds de notificació, en les quals s'ha d'esmentar l'objecte de l'acte o de la resolució que s'hagi de notificar, s'hi ha d'adjuntar una traducció a la llengua oficial o en una de les llengües oficials de l'Estat membre en el qual l'autoritat requerida tingui la seu, sense perjudici que aquesta última pugui renunciar a la traducció.

Article 14. *Utilització com a element de prova.*

Les actes, diligències, comunicacions, certificats, informacions, còpies certificades i altres documents obtinguts, de conformitat amb la seva normativa nacional, pels funcionaris de l'autoritat requerida i transmesos a l'autoritat requeridora, en els casos d'assistència que preveuen els articles 10 a 12, es poden utilitzar com a proves per les autoritats competents de l'Estat membre en el qual té la seu l'autoritat requeridora, d'acord amb la seva normativa nacional.

TÍTOL III

Assistència espontània

Article 15. *Principi.*

En les condicions que s'estableixen en els articles 16 i 17, i supeditada a qualsevol limitació imposada pel dret nacional, les autoritats competents de cada Estat membre han de prestar assistència a les autoritats competents dels altres estats membres sense sol·licitud prèvia d'aquests.

Article 16. *Vigilància.*

Sempre que sigui útil per prevenir, investigar i reprimir infraccions en un altre Estat membre, les autoritats competents de cada Estat membre:

a) Han d'exercir o fer que s'exerceixi, en la mesura que sigui possible, la vigilància especial definida a l'article 11;

b) Han de comunicar a les autoritats competents dels altres estats membres afectats totes les dades de què disposin, i en particular informes i altres documents, o extracte o còpies certificades dels informes i documents, sobre les operacions relacionades amb una infracció projectada o comesa.

Article 17. *Comunicació espontània d'informació.*

Les autoritats competents de cada Estat membre han d'enviar sense demora a les autoritats competents dels

altres estats membres afectats tota la informació pertinent sobre infraccions projectades o comeses i, en particular, sobre les mercaderies que siguin objecte d'aquestes operacions i sobre els nous mitjans o mètodes emprats per cometre els fets.

Article 18. *Utilització com a element de prova.*

Les informacions relatives a la vigilància i les dades obtingudes pels funcionaris d'un Estat membre i transmises a un altre Estat membre en els casos d'assistència espontània que preveuen els articles 15 a 17 poden ser utilitzades per l'òrgan competent de l'Estat membre que n'és destinatari com a proves, d'acord amb el dret nacional.

TÍTOL IV

Formes especials de cooperació

Article 19. *Principis.*

1. Entre les administracions duaneres hi ha d'haver una cooperació transfronterera de conformitat amb aquest títol. Les administracions esmentades s'han de prestar recíprocament l'ajuda necessària en matèria de personal i d'organització. En principi, qualsevol sol·licitud de cooperació s'ha de presentar en la forma de la sol·licitud d'assistència que preveu l'article 9. En els casos concrets previstos en aquest títol, els funcionaris de l'autoritat requeridora poden intervenir en el territori de l'Estat requerit, amb l'acord de l'autoritat requerida.

La coordinació i la planificació de les operacions transfrontereres són competència dels serveis centrals de coordinació a què es refereix l'article 5.

2. Es pot dur a terme una cooperació transfronterera d'acord amb l'apartat 1 per tal de prevenir, investigar i perseguir infraccions en els casos següents:

a) Tràfic il·lícit de drogues i substàncies psicotròpiques, armes, municions, explosius, béns culturals, residus perillosos i tòxics, materials nuclears o materials i equips destinats a la producció d'armes nuclears, biològiques i químiques (mercaderies sotmeses a prohibició);

b) Tràfic de substàncies esmentades en els quadres I i II de la Convenció de les Nacions Unides contra el tràfic il·lícit d'estupefaents i substàncies psicotròpiques, destinades a la producció il·legal de drogues (substàncies precursoras);

c) Comerç transfronterer il·legal de mercaderies sotmeses a gravamen, practicat eludint obligacions fiscals o per tal d'aconseguir il·legalment el pagament de prestacions públiques relacionades amb la importació o l'exportació de mercaderies, quan la magnitud de les transaccions i el risc que resulti des del punt de vista tributari i de subvencions pugui generar càrregues financeres importants per al pressupost de les Comunitats Europees o dels estats membres;

d) Qualsevol altre comerç de mercaderies sotmeses a prohibició per les normatives duaneres comunitària o nacionals.

3. L'autoritat requerida no té l'obligació d'accedir a cap de les formes concretes de cooperació esmentades en aquest títol si el tipus d'investigació que es pretén realitzar és contrari al dret nacional de l'Estat membre requerit o no hi està previst. Al seu torn, l'autoritat requeridora es pot negar pel mateix motiu a accedir a una cooperació transfronterera del mateix tipus que sol·licita una autoritat de l'Estat membre requerit.

4. Quan el dret nacional dels estats membres així ho exigeixi, les autoritats de què es tracti han de sol·licitar

a les seves autoritats judicials nacionals l'autorització per a les investigacions que es projectin. Si les autoritats judicials competents supediten l'autorització a determinades condicions i reserves, les autoritats de què es tracti han de vetllar perquè a les investigacions es respectin les esmentades condicions i reserves.

5. Quan, en virtut d'aquest títol, els funcionaris d'un Estat membre exerceixin activitats en el territori d'un altre Estat membre i hi causin danys en exercir-les, l'Estat membre en el qual s'hagin produït els danys es responsabilitza de la seva reparació d'acord amb la seva legislació nacional de la mateixa manera que hauria fet si els danys els haguessin causat els seus propis funcionaris. L'Estat membre dels funcionaris del qual hagin causat els danys ha de reemborsar íntegrament a l'Estat membre en el qual s'han produït els imports pagats a les víctimes o a altres persones o institucions que hi tinguin dret.

6. Sense perjudici de l'exercici dels seus drets davant tercers i no obstant l'obligació de reparar els danys conforme al que disposa la segona frase de l'apartat 5, cada un dels estats membres, en el cas que preveu la primera frase de l'apartat 5, renuncia a reclamar a un altre Estat membre el reemborsament de l'import dels danys que ha sofert.

7. La informació obtinguda pels funcionaris durant les activitats de cooperació transfronterera que preveuen els articles 20 a 24 pot ser utilitzada com a prova, d'acord amb el dret nacional i sota les condicions especials imposades per les autoritats competents de l'Estat en el qual s'ha obtingut la informació, pels òrgans competents dels estats membres que rebien la informació.

8. En l'acompliment de les operacions que preveuen els articles 20 a 24, els funcionaris que duguin a terme una missió en el territori d'un altre Estat membre s'asimilen als funcionaris d'aquest Estat pel que fa a les infraccions de què siguin víctimes o a les que ells puguin cometre.

Article 20. *Persecució amb creuament de fronteres.*

1. Els funcionaris de l'Administració duanera d'un Estat membre que, al seu país, estiguin perseguint una persona trobada de forma flagrant en la comissió d'una de les infraccions esmentades a l'apartat 2 de l'article 19 que pugui donar lloc a extradició o de participació en una de les infraccions esmentades estan autoritzats a continuar la persecució sense autorització prèvia al territori d'un altre Estat membre quan les autoritats competents de l'altre Estat membre, a causa de l'especial urgència, no hagin pogut ser advertides prèviament de l'entrada al territori, o quan les autoritats no s'hagin pogut personar al lloc amb temps suficient per prosseguir la persecució.

Com a màxim en el moment en què es travessi la frontera, els funcionaris que fan la persecució han de recórrer a les autoritats competents de l'esmentat Estat membre en el territori del qual hagin entrat. La persecució ha de cessar quan ho sol·liciti l'Estat membre en el territori del qual es du a terme. A petició dels funcionaris que fan la persecució, les autoritats competents han d'interpel·lar la persona perseguida per determinar la seva identitat o detenir-la. Els estats membres han de comunicar al dipositarí a quins funcionaris encarregats de la persecució s'aplica aquesta disposició; el dipositarí n'ha d'informar els altres estats membres.

2. La persecució s'ha de fer d'acord amb les modalitats següents, definides a la declaració esmentada a l'apartat 6:

a) Els funcionaris que fan la persecució no tenen dret a efectuar l'aprehensió;

b) No obstant això, si no es formula cap petició d'interrupció de la persecució i les autoritats competents de l'Estat membre en el territori del qual la persecució tingui lloc no hi poden intervenir amb la rapidesa suficient, els funcionaris que fan la persecució poden retenir la persona perseguida fins que els funcionaris de l'esmentat Estat membre, als quals s'ha d'informar sense demora, puguin determinar la seva identitat o detenir-la.

3. La persecució es fa d'acord amb el que disposen els apartats 1 i 2 i segons una de les modalitats següents; aquesta s'ha de definir en la declaració esmentada a l'apartat 6:

a) En una zona o durant un període que comença a comptar a partir del moment que es travessa la frontera; aquests s'han de definir a la declaració;

b) Sense límits d'espai ni de temps.

4. La persecució només es pot fer en les condicions generals següents:

a) Els funcionaris que fan la persecució s'han d'atènyer al que disposa aquest article i a la legislació de l'Estat membre en el territori del qual estiguin actuant; han de complir les ordres de les autoritats territorialment competents;

b) Quan la persecució es faci per mar i s'estengui fins a alta mar o la zona econòmica exclusiva, s'ha de dur a terme de conformitat amb el dret marítim internacional, com queda recollit a la Convenció de les Nacions Unides sobre el Dret del Mar, i quan es faci en el territori d'un altre Estat membre, s'ha de portar a terme d'acord amb el que disposa aquest article;

c) Està prohibida l'entrada als domicilis i els llocs on el públic no tingui accés;

d) Els funcionaris que fan la persecució han de ser fàcilment identificables, o bé mitjançant un uniforme o un braçat, o bé mitjançant dispositius accessoris col·locats en el seu mitjà de locomoció; està prohibit fer servir indumentària civil quan s'utilitzin mitjans de locomoció comuns desproveïts de la identificació abans esmentada; els funcionaris que fan la persecució han d'estar en condicions de justificar en tot moment el seu caràcter oficial;

e) Els funcionaris que fan la persecució poden portar l'arma reglamentària durant la persecució, llevat que l'Estat membre requerit: i) hagi formulat una declaració general segons la qual estigui sempre prohibit portar armes en el seu territori, o ii) l'Estat membre requerit hagi decidit expressament el contrari. Quan els funcionaris d'un altre Estat estiguin autoritzats a portar l'arma reglamentària, està prohibit fer-la servir excepte en cas de legítima defensa;

f) Amb la finalitat de ser conduïda davant les autoritats competents de l'Estat membre en què té lloc la persecució, la persona perseguida només pot ser sotmesa a un registre de seguretat una vegada agafada com estableix la lletra b) de l'apartat 2; es poden utilitzar manilles durant el seu trasllat; es poden agafar els objectes que estiguin en possessió de la persona perseguida;

g) Després de cada una de les operacions esmentades als apartats 1, 2 i 3, els funcionaris que fan la persecució s'han de presentar davant les autoritats competents de l'Estat membre en el territori del qual hagin actuat i donar compte de la seva missió; estan obligats a romandre a disposició de les autoritats si aquestes ho sol·liciten, fins que s'hagin aclarit suficientment les circumstàncies de la seva acció; aquesta obligació és aplicable encara que la persecució no hagi conduït a la detenció de la persona perseguida;

h) Quan ho sol·licitin les autoritats de l'Estat membre en el territori del qual s'hagi fet la persecució, les autoritats de l'Estat membre d'on procedeixin els funcionaris que realitzen la persecució han de col·laborar en la inves-

tigació que resulti de l'operació en la qual van participar, inclosos els procediments judicials.

5. Una persona que hagi estat detinguda per les autoritats territorialment competents de l'Estat membre en el qual té lloc la persecució arran de l'acció que preveu l'apartat 2 pot ser retinguda, amb independència de la seva nacionalitat, per ser interrogada. S'apliquen «mutatis mutandis» les normes pertinents del dret nacional.

Si aquesta persona no té la nacionalitat de l'Estat membre en el territori del qual hagi estat detinguda, ha de ser posada en llibertat com a molt tard sis hores després de la detenció, sense comptar les hores entre mitjanit i les nou del matí, tret que les autoritats competents de l'esmentat Estat membre hagin rebut prèviament una sol·licitud de detenció provisional de qualsevol tipus a efectes d'extradicció.

6. En el moment de signar aquest Conveni, cada Estat membre ha de fer una declaració on ha de definir, basant-se en el que disposen els apartats 2, 3 i 4, les modalitats d'exercici de la persecució al seu territori.

Cada Estat membre pot substituir, en qualsevol moment, la seva declaració per una altra, sempre que no restringeixi l'abast de la precedent.

Cada declaració es fa prèvia consulta amb cada un dels estats membres interessats i amb l'objectiu que els règims aplicables en aquests estats siguin equivalents.

7. A nivell bilateral, els estats membres poden ampliar l'àmbit d'aplicació de l'apartat 1 i adoptar disposicions addicionals per a l'aplicació d'aquest article.

8. Tot Estat membre pot declarar, en ocasió del dipòsit del seu instrument d'adopció d'aquest Conveni, que no està vinculat per aquest article o part d'aquest article. La declaració es pot retirar en qualsevol moment.

Article 21. *Vigilància transfronterera.*

1. Els funcionaris de l'Administració duanera d'un dels estats membres que estiguin vigilant en el seu propi país una persona de la qual es pugui pensar fundadament que està implicada en una de les infraccions esmentades a l'apartat 2 de l'article 19, estan autoritzats a prosseguir la vigilància al territori d'un altre Estat membre quan aquest hagi autoritzat la vigilància transfronterera arran d'una sol·licitud d'assistència presentada prèviament. L'autorització pot estar subjecta a condicions.

Els estats membres han de comunicar al dipositari a quins funcionaris s'aplica aquesta disposició; el dipositari n'ha d'informar els altres estats membres.

Prèvia sol·licitud, la vigilància s'encomana als funcionaris de l'Estat membre en el territori del qual es realitzi.

La sol·licitud esmentada en el paràgraf primer s'ha de dirigir a l'autoritat designada per cada un dels estats membres, competent per decidir sobre la sol·licitud o transmetre-la a una altra instància.

Els estats membres han de comunicar al dipositari l'autoritat designada amb aquest propòsit; el dipositari n'ha d'informar els altres estats membres.

2. Quan, per raons particularment urgents, no es pugui sol·licitar l'autorització prèvia de l'altre Estat membre, els funcionaris que fan la vigilància estan autoritzats a prosseguir més enllà de la frontera la vigilància d'una persona de la qual es pugui pensar fundadament que està implicada en una de les infraccions enumerades a l'apartat 2 de l'article 19, en les condicions següents:

a) El fet de travessar la frontera ha de ser comunicat immediatament, durant la vigilància, a les autoritats competents de l'Estat membre en el territori del qual prossegueixi l'operació de vigilància;

b) S'ha de transmetre sense demora una sol·licitud formulada d'acord amb l'apartat 1 i en la qual s'exposin els motius que justifiquin el creuament de la frontera sense autorització prèvia.

La vigilància cessa quan l'Estat membre en el territori del qual s'estigui efectuant ho sol·liciti, arran de la comunicació esmentada en la lletra a) o de la sol·licitud que preveu la lletra b), o en el cas que cinc hores després de travessar la frontera no s'hagi obtingut l'autorització.

3. Només es pot realitzar la vigilància esmentada als apartats 1 i 2 si es compleixen les condicions generals següents:

a) Els funcionaris que porten a terme la vigilància s'han d'atènyer al que disposa aquest article i al dret de l'Estat membre en el territori del qual estiguin actuant; han d'obeir les ordres de les autoritats territorialment competents;

b) Excepte en les situacions que preveu l'apartat 2, durant la vigilància els funcionaris han de portar un document que certifiqui que l'autorització ha estat concedida;

c) Els funcionaris que porten a terme la vigilància han de poder justificar en qualsevol moment el seu caràcter oficial;

d) Els funcionaris que porten a terme la vigilància poden portar l'arma reglamentària durant la vigilància, llevat que l'Estat membre requerit: i) hagi formulat una declaració general segons la qual estigui sempre prohibit portar armes en el seu territori, o ii) hagi decidit expressament el contrari. Quan els funcionaris d'un altre Estat estiguin autoritzats a portar l'arma reglamentària, està prohibida la seva utilització excepte en cas de legítima defensa;

e) Està prohibida l'entrada als domicilis i els llocs on el públic no tingui accés;

f) Els funcionaris que porten a terme la vigilància no poden interpel·lar ni detenir la persona vigilada;

g) Qualsevol operació ha de ser objecte d'un informe a les autoritats de l'Estat membre en el territori del qual s'hagi realitzat; es pot exigir la compareixença dels funcionaris que hagin realitzat la vigilància;

h) Quan ho sol·licitin les autoritats de l'Estat membre en el territori del qual s'hagi realitzat la vigilància, les autoritats de l'Estat membre d'on procedeixin els funcionaris que realitzen la vigilància han de col·laborar en la investigació que resulti de l'operació en la qual van participar, inclosos els procediments judicials.

4. A nivell bilateral, els estats membres poden ampliar l'àmbit d'aplicació d'aquest article i adoptar disposicions addicionals per a la seva aplicació.

5. Tot Estat membre pot declarar, en ocasió del dipòsit del seu instrument d'adopció del present Conveni, que no està vinculat per aquest article o part d'aquest article. L'esmentada declaració es pot retirar en qualsevol moment.

Article 22. *Lliuraments vigilats.*

1. Els estats membres es comprometen a permetre als seus territoris, a petició d'un altre Estat membre, lliuraments vigilats en el marc d'investigacions penals sobre infraccions que puguin donar lloc a extradició.

2. La decisió de recórrer a lliuraments vigilats la prenen en cada cas les autoritats competents de l'Estat membre requerit, de conformitat amb el seu dret nacional.

3. Els lliuraments vigilats s'efectuen de conformitat amb els procediments vigents a l'Estat membre requerit. La direcció i el control de l'operació corresponen a les autoritats competents de l'esmentat Estat membre.

A fi d'evitar que s'interrompi la vigilància, les esmentades autoritats s'han de fer càrrec de vigilar el lliurament

en el punt d'encreuament de la frontera o en un altre punt convingut. S'encarreguen de la vigilància permanent al llarg de tot l'itinerari posterior, de manera que puguin detenir en qualsevol moment els autors i confirmar les mercaderies.

4. Amb el consentiment dels estats membres interessats, es poden interceptar els carregaments el lliurament dels quals s'hagi convingut a vigilar i autoritzar que continuï el seu transport, bé sense alterar les mercaderies, bé després de retirar o substituir la totalitat o una part del contingut inicial per altres productes.

Article 23. *Investigacions encobertes.*

1. A petició de l'autoritat requeridora, l'autoritat requerida pot autoritzar que operin en el territori de l'Estat membre requerit funcionaris de l'Administració duanera de l'Estat membre requeridor o funcionaris que actuïn per compte de l'esmentada Administració, amb identitat suposada (investigadors infiltrats). L'autoritat requeridora només ha de presentar la sol·licitud en el cas que sigui extremadament difícil aclarir els fets sense procedir a les mesures d'investigació considerades. Els funcionaris esmentats estan autoritzats, en el marc de la seva missió, a recollir informació i establir contactes amb sospitosos o altres persones de l'entorn dels sospitosos.

2. Les investigacions encobertes a l'Estat membre requerit tenen una durada limitada. La preparació i la direcció de les investigacions es fa en estreta cooperació entre les autoritats corresponents de l'Estat membre requerit i de l'Estat membre requeridor.

3. L'autoritat requerida ha de determinar, d'acord amb el seu dret nacional, els requisits d'autorització de la investigació encoberta, així com les condicions en què aquesta es realitzi. Quan en el transcurs d'una investigació encoberta s'obtingui informació sobre una infracció diferent de la indicada en la sol·licitud original, l'autoritat requerida també ha de determinar, d'acord amb el seu dret nacional, les condicions d'utilització d'aquesta informació.

4. L'autoritat requerida ha de prestar l'assistència necessària tant de personal com de mitjans tècnics. L'autoritat requerida ha d'assumir totes les mesures de protecció dels funcionaris als quals es refereix l'apartat 1 quan aquests operin a l'Estat membre requerit.

5. Tot Estat membre pot declarar, en ocasió del dipòsit del seu instrument d'adopció d'aquest Conveni, que no està vinculat per aquest article o part d'aquest article. L'esmentada declaració es pot retirar en qualsevol moment.

Article 24. *Equips comuns d'investigació especial.*

1. De comú acord, les autoritats de diversos estats membres poden crear un equip comú d'investigació especial amb seu en un Estat membre, format per funcionaris especialitzats en els àmbits corresponents.

L'equip comú d'investigació especial assumeix les funcions següents:

L'execució d'investigacions difícils i costoses per a la detecció d'infraccions concretes, que requereixin una actuació simultània i concertada en els estats membres participants;

La coordinació d'actuacions comunes per evitar i detectar tipus d'infraccions determinats i per obtenir informació sobre les persones implicades, les persones relacionades amb aquestes i els seus mètodes.

2. Els equips comuns d'investigació especial operen en les condicions generals següents:

- a) Només es creen amb una finalitat determinada i per a un període limitat;
- b) La direcció de l'equip correspon a un funcionari de l'Estat membre en el territori del qual vagi a intervenir l'equip;
- c) Els funcionaris participants s'han d'atenir al dret de l'Estat membre en el territori del qual vagi a intervenir l'equip;
- d) L'Estat membre en el qual intervé l'equip ha de crear les condicions necessàries en matèria d'organització perquè l'equip pugui operar.

3. La participació en l'equip no confereix als funcionaris que el componen poders d'intervenció en el territori d'un altre Estat membre.

TÍTOL V

Protecció de les dades

Article 25. *Protecció de les dades intercanviades.*

1. Quan intercanviïn informació, les administracions duaneres han de tenir en compte en cada cas les exigències per a la protecció de les dades de caràcter personal. Han de respectar les disposicions aplicables del Conveni del Consell d'Europa, de 28 de gener de 1981, per a la protecció de les persones respecte al tractament automatitzat de dades de caràcter personal. Per vetllar per la protecció de les dades tot Estat membre, d'acord amb l'apartat 2, pot supeditar a determinades condicions el tractament per un altre Estat membre de les dades que hagi rebut.

2. Sense perjudici del que disposa el Conveni sobre la utilització de la tecnologia de la informació a efectes duaners, les dades personals transmèses a l'empara d'aquest Conveni es regeixen per les disposicions següents:

a) L'autoritat destinatària de les dades personals només les pot tractar per a la finalitat a la qual es refereix l'apartat 1 de l'article 1. Les pot transmetre, sense el consentiment previ de l'Estat membre que les hagi facilitat, a les seves administracions duaneres, autoritats d'investigació i òrgans judicials per a la persecució i repressió de les infraccions previstes a l'apartat 3 de l'article 4. En tots els altres casos, la transmissió de dades està supeditada al consentiment de l'Estat membre que les hagi facilitat;

b) L'autoritat de l'Estat membre que transmeti les dades és responsable de la seva exactitud i caràcter actual. Si es comprova que s'han transmès dades inexactes o dades que no s'haurien d'haver transmès o si resulta que, en una fase ulterior, determinades dades que havien estat lícitament transmèses han de ser esborrades d'acord amb el dret de l'Estat membre que les va transmetre, se n'ha d'informar immediatament l'autoritat destinatària. Aquesta ha de corregir o esborrar les dades de què es tracti. Si l'autoritat destinatària té motius per pensar que les dades transmèses són inexactes o que s'haurien d'esborrar, n'ha d'informar l'Estat membre transmissor;

c) En els casos en els quals, d'acord amb el dret de l'Estat membre transmissor, les dades transmèses s'hagin d'esborrar o modificar, la persona afectada ha de comptar amb mitjans legals eficaços per obtenir la seva rectificació;

d) Les autoritats implicades han de registrar per escrit la transmissió i la recepció de les dades intercanviades;

e) A petició de la persona afectada, les autoritats emissora i receptora li han de facilitar informació sobre les dades transmèses sobre la seva persona, així com sobre la seva finalitat. No és obligatori facilitar informació quan, sospesats els diferents elements del cas, resulti que l'interès públic de no comunicar-la pesa més que l'interès de la persona afectada a obtenir-la. Fora d'això, el dret de l'afectat de rebre informació sobre les dades comunicades sobre la seva persona es regeix per les disposicions legals i reglamentàries i els procediments nacionals de l'Estat membre en el territori del qual se solliciti la informació. Abans de resoldre sobre la comunicació d'informació s'ha de brindar a l'autoritat emissora l'oportunitat de donar la seva opinió;

f) D'acord amb les seves pròpies disposicions legals i reglamentàries i amb els seus procediments propis, els estats membres han de respondre dels danys que per a una persona derivin del tractament de dades transmèses a l'Estat membre de què es tracti. De la mateixa manera han de respondre dels danys causats per la transmissió de dades inexactes o pel fet que l'autoritat emissora hagi actuat infringint el Conveni;

g) Les dades transmèses només es conserven durant el temps necessari per aconseguir l'objectiu que amb la seva transmissió es perseguia. L'Estat membre de què es tracti s'ha de cerciorar en el seu moment de la necessitat de continuar conservant-les;

h) En qualsevol cas les dades gaudeixen almenys de la mateixa protecció que la que l'Estat membre receptor garanteixi per a dades de la mateixa índole;

i) Cada Estat membre ha de prendre mesures adequades per garantir el compliment d'aquest article per mitjà de controls eficaços. Els estats membres poden encomanar aquest control a l'autoritat de control nacional a què es refereix l'article 17 del Conveni sobre la utilització de la tecnologia de la informació a efectes duaners.

3. A efectes d'aquest article, l'expressió «tractament de dades de caràcter personal» s'entén tal com defineix la lletra b) de l'article 2 de la Directiva 95/46/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 24 d'octubre de 1995, relativa a la protecció de les persones físiques respecte al tractament de dades personals i a la lliure circulació d'aquestes dades (DO número L 281, de 31 d'octubre de 1995, pàg. 31).

TÍTOL VI

Interpretació del Conveni

Article 26. *Tribunal de Justícia.*

1. El Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees és competent per pronunciar-se sobre qualsevol litigi entre estats membres relatiu a la interpretació o l'aplicació d'aquest Conveni, sempre que el litigi no pugui ser resolt pel Consell en el termini de sis mesos a partir del moment en què sigui tramès al Consell per un dels seus membres.

2. El Tribunal de Justícia és competent per pronunciar-se sobre qualsevol litigi entre un o diversos estats membres i la Comissió relatiu a la interpretació o a l'aplicació d'aquest Conveni que no s'hagi pogut resoldre per via de la negociació. Aquest litigi es pot elevar al Tribunal de Justícia després de l'expiració d'un període de sis mesos a partir de la data en la qual una de les parts hagi notificat a l'altra l'existència d'un litigi.

3. El Tribunal de Justícia és competent, en les condicions estipulades als apartats 4 a 7, per pronunciar-se, amb caràcter prejudicial, sobre la interpretació d'aquest Conveni.

4. Qualsevol Estat membre pot acceptar, mitjançant una declaració efectuada en el moment de la signatura d'aquest Conveni o en qualsevol moment posterior a la signatura, la competència del Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees per pronunciar-se, amb caràcter prejudicial, sobre la interpretació del Conveni en les condicions exposades a la lletra a) o a la lletra b) de l'apartat 5.

5. L'Estat membre que formuli una declaració d'acord amb el que disposa l'apartat 4 precisa:

a) Que qualsevol dels seus òrgans jurisdiccionals les decisions del qual no siguin susceptibles d'un recurs judicial de dret intern ulterior pot sol·licitar al Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees que es pronunciï, amb caràcter prejudicial, sobre una qüestió plantejada en un assumpte del qual estigui coneixent, relativa a la interpretació d'aquest Conveni, quan l'esmentat òrgan jurisdiccional consideri necessària una decisió sobre això per poder emetre la seva sentència, o

b) Que qualsevol dels seus òrgans jurisdiccionals pot sol·licitar al Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees que es pronunciï, amb caràcter prejudicial, sobre una qüestió plantejada en un assumpte del qual estigui coneixent, relativa a la interpretació d'aquest Conveni, quan l'esmentat òrgan jurisdiccional consideri necessària una decisió sobre això per poder emetre la seva sentència.

6. Són aplicables el Protocol sobre l'Estatut del Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees i el seu Reglament de procediment.

7. Qualsevol Estat membre està facultat, amb independència del fet que hagi formulat o no una declaració d'acord amb l'apartat 4, per presentar al Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees memòries o observacions escrites sobre els assumptes que es presentin davant seu en virtut de l'apartat 5.

8. El Tribunal de Justícia no és competent per controlar la validesa o la proporcionalitat d'operacions efectuades pels serveis amb funcions coercitives en el marc d'aquest Conveni, ni per pronunciar-se sobre l'exercici de les responsabilitats que incumbeixen els estats membres respecte al manteniment de l'ordre públic i la salvaguarda de la seguretat interior.

TÍTOL VII

Execució i disposicions finals

Article 27. *Confidencialitat.*

En cada cas específic d'intercanvi d'informació, les administracions duaneres han de tenir en compte les exigències de confidencialitat de la investigació. A aquest efecte, tot Estat membre pot determinar les condicions en què autoritza un altre Estat membre a utilitzar la informació que se li transmeti.

Article 28. *Excepcions a l'obligació d'assistència.*

1. Aquest Conveni no obliga les autoritats dels estats membres a l'assistència mútua quan aquesta pugui tenir una incidència negativa en l'ordre públic o en altres interessos essencials de l'Estat membre afectat, en particular en l'àmbit de la protecció de dades, o quan l'abast de l'actuació sol·licitada, en particular en el marc de les formes especials de cooperació que preveu el títol IV, sigui manifestament desproporcionat en relació amb la gravetat de la presumpta infracció. En aquests casos es pot denegar totalment o parcialment l'assis-

tència o supeditar-la al compliment de determinades condicions.

2. Qualsevol denegació d'assistència s'ha de motivar.

Article 29. *Despeses.*

1. Els estats membres han de renunciar en principi a qualsevol reclamació de reemborsament de les despeses que suposi l'aplicació d'aquest Conveni, a excepció de les despeses en concepte de pagaments a experts.

2. Si l'execució d'una sol·licitud suposa despeses considerables o extraordinàries, les administracions duaneres afectades s'han de consultar per determinar les condicions d'execució de la sol·licitud, així com la manera de sufragar les despeses.

Article 30. *Reserves.*

1. Tret del que disposa l'apartat 8 de l'article 20, l'apartat 5 de l'article 21 i l'apartat 5 de l'article 23, no es poden formular reserves a aquest Conveni.

2. Els estats membres que ja tinguin subscrits entre si acords sobre les matèries regulades pel títol IV d'aquest Conveni només poden formular reserves a l'empara de l'apartat 1 quan aquestes no afectin les seves obligacions derivades dels acords esmentats.

3. Així, les obligacions derivades de les disposicions del Conveni d'aplicació de l'Acord de Schengen de 14 de juny de 1985 relatiu a la supressió gradual dels controls a les fronteres comunes, de 19 de juny de 1990, i que preveuen una cooperació més estreta, no queden afectades per aquest Conveni en el marc de les relacions entre els estats membres que estiguin vinculades a les esmentades disposicions.

Article 31. *Aplicació territorial.*

1. Aquest Conveni s'aplica als territoris dels estats membres que preveuen l'apartat 1 de l'article 3 del Reglament (CEE) número 2913/92 del Consell, de 12 d'octubre de 1992, pel qual s'aprova el Codi Duaner Comunitari (DO L 302, de 19 d'octubre de 1992, pàg. 2), tal com va ser revisat en virtut de l'Acta relativa a les condicions d'adhesió de la República d'Àustria, la República de Finlàndia i el Regne de Suècia i les adaptacions dels Tractats sobre els quals es basa la Unió Europea (DO L 1, d'1 de gener de 1995, pàg. 181) així com el Reglament (CE) número 82/97 del Parlament Europeu i del Consell, de 19 de desembre de 1996 (DO L 17, de 21 de gener de 1997, pàg. 2), inclosos, respecte a la República Federal d'Alemanya, l'illa d'Helgoland i el territori de Büsingen (en el marc del Tractat entre la República Federal d'Alemanya i la Confederació Suïssa sobre la inclusió del municipi de Büsingen/Alt Rin al territori duaner de la Confederació Suïssa, de 23 de novembre de 1964, o en la versió actual) i, respecte a la República Italiana, els municipis de Livigno i Campione d'Itàlia, així com a les aigües territorials marítimes, les aigües interiors marítimes i els espais aeris vinculats als esmentats territoris dels estats membres.

2. El Consell, per unanimitat, d'acord amb el procediment que preveu el títol VI del Tractat de la Unió Europea, pot adaptar l'apartat 1 a qualsevol modificació de les disposicions de dret comunitari que s'hi esmenten.

Article 32. *Entrada en vigor.*

1. Aquest Conveni queda subjecte a adopció pels estats membres d'acord amb les seves respectives normes constitucionals.

2. Els estats membres han de notificar al dipositari el compliment dels procediments exigits per les seves respectives normes constitucionals per adoptar aquest Conveni.

3. Aquest Conveni entra en vigor noranta dies després de la data en què faci la notificació que preveu l'apartat 2 l'Estat membre de la Unió Europea en la data en què el Consell adopti l'acte pel qual se subscriu aquest Conveni, que escaigui en últim lloc a l'esmentada formalitat.

4. Fins que entri en vigor aquest Conveni, qualsevol Estat membre, en el moment de fer la notificació que esmenta l'apartat 2, o en qualsevol altre moment ulterior, pot declarar que, en el que l'afecta, aquest Conveni, a excepció del seu article 26, s'aplica a les seves relacions amb els estats membres que hagin fet la mateixa declaració. Aquestes declaracions tenen efecte noranta dies després de la data de dipòsit.

5. Aquest Conveni s'aplica únicament a les sol·licituds presentades després de la data en què entri en vigor, o sigui aplicat entre l'Estat membre requerit i l'Estat membre requeridor.

6. En la data d'entrada en vigor d'aquest Conveni queda derogat el Conveni entre els estats membres per a l'assistència mútua entre les respectives administracions duaneres, de 7 de setembre de 1967.

Article 33. *Adhesió.*

1. Aquest Conveni queda obert a l'adhesió de qualsevol Estat que es converteixi en Estat membre de la Unió Europea.

2. El text d'aquest Conveni és autèntic en la llengua de l'Estat adherent que elabori el Consell de la Unió Europea.

3. Els instruments d'adhesió s'han de dipositar en poder del dipositari.

4. Aquest Conveni entra en vigor respecte de qualsevol Estat que s'hi adhereixi noranta dies després d'haver estat dipositat el seu instrument d'adhesió o, si en expirar el termini de noranta dies el Conveni encara no està en vigor, en la data en què aquest entri en vigor.

5. Si els estats membres que s'hi adhereixin dipositen l'instrument d'adhesió abans de l'entrada en vigor del present Conveni, els és aplicable el que disposa l'apartat 4 de l'article 32.

Article 34. *Modificacions.*

1. Tot Estat membre que sigui alta part contractant pot proposar modificacions d'aquest Conveni. Les propostes de modificació s'han de transmetre al dipositari, que les ha de notificar al Consell i a la Comissió.

2. Sense perjudici del que disposa l'apartat 2 de l'article 31, el Consell ha d'adoptar les modificacions del Conveni i recomanar als estats membres la seva adopció, d'acord amb les seves normes constitucionals respectives.

3. Les modificacions adoptades en virtut de l'apartat 2 entren en vigor de conformitat amb les disposicions de l'apartat 3 de l'article 32.

Article 35. *Dipositari.*

1. El secretari general del Consell de la Unió Europea és el dipositari d'aquest Conveni.

2. El dipositari ha de publicar en el «Diari Oficial de les Comunitats Europees» l'estat de les adopcions i de les adhesions, l'aplicació, les declaracions i les reser-

ves, així com qualsevol altra notificació relativa a aquest Conveni.

Es publica per a coneixement general.

Madrid, 9 d'agost de 2002.—El secretari general tècnic, P. A., el vicesecretari general tècnic, Aquilino González Hernando.

ANNEX

DECLARACIONS QUE FIGURARAN COM A ANNEX AL CONVENI I QUE ES PUBLICARAN EN EL «DIARI OFICIAL»

1. Ad apartat 1 de l'article 1 i ad article 28.— Amb referència a les excepcions a l'obligació de prestar assistència d'acord amb l'article 28 del Conveni, Itàlia declara que l'execució de sol·licituds d'assistència mútua basades en el Conveni relatives a les infraccions que segons la legislació italiana no constitueixen infraccions de disposicions nacionals o comunitàries, pot perjudicar —per motius relacionats amb la subdivisió de competències entre autoritats nacionals en matèria de prevenció i persecució de delictes— l'ordre públic o altres interessos nacionals essencials.

2. Ad apartat 2 de l'article 1 i ad apartat 2 de l'article 3.—Dinamarca i Finlàndia declaren que interpreten els termes «autoritats judicials» o «autoritat judicial» previstos a l'apartat 2 de l'article 1 i a l'apartat 2 de l'article 3 del Conveni en el sentit de les declaracions que van formular d'acord amb l'article 24 del Conveni Europeu d'Assistència Judicial en Matèria Penal, signat a Estrasburg el 20 d'abril de 1959.

3. Ad segon guió de l'apartat 3 de l'article 4.—Dinamarca declara que, en el que l'afecta, el tercer guió de l'apartat 3 de l'article 4 només cobreix les accions mitjançant les quals una persona, associada a un grup de persones que obren amb un objectiu comú, participa en la comissió d'una o diverses de les infraccions en qüestió, incloses les situacions en les quals aquesta persona no prengui part en la comissió efectiva de la infracció o les infraccions en qüestió; la participació s'ha de basar en el coneixement objectiu de les activitats delictives del grup, o en el coneixement de la intenció del grup de perpetrar la infracció o les infraccions en qüestió.

4. Ad tercer guió de l'apartat 3 de l'article 4.—Dinamarca declara que, en el que l'afecta, el tercer guió de l'apartat 3 de l'article 4 s'aplica únicament a les infraccions principals respecte a les quals, en qualsevol moment, l'ocultació de béns robats és un delictes penat d'acord amb la legislació danesa, inclòs en l'article 191 A del Codi Penal danès sobre ocultació de drogues robades i la secció 284 del Codi Penal sobre ocultació de béns en relació amb actes de contraban particularment greus.

5. Ad apartat 4 de l'article 6.—Dinamarca, Finlàndia i Suècia declaren que els funcionaris d'enllaç esmentats a l'apartat 4 de l'article 6 també poden representar els interessos de Noruega i Islàndia, o viceversa. Els cinc països nòrdics van signar el 1982 un acord pel qual els funcionaris d'enllaç de qualsevol d'aquests països també representen els altres països nòrdics. Aquest acord es va adoptar a fi de reforçar la lluita contra el tràfic de drogues i de reduir la càrrega financera que suposava per a cada país el fet de destinar funcionaris d'enllaç a altres països. Dinamarca, Finlàndia i Suècia atorguen una importància especial al manteniment d'aquest acord que funciona de manera satisfactòria.

6. Ad apartat 8 de l'article 20.—Dinamarca declara que accepta les disposicions de l'article 20, sempre que es compleixin les condicions següents: en cas que les autoritats duaneres d'un altre Estat membre facin una persecució i travessin fronteres per mar o aire, la persecució pot continuar en territori danès, inclosos les aigües territorials i l'espai aeri del territori i de les aigües

territorials daneses, únicament si les autoritats competents daneses reben prèviament notificació sobre això.

7. Ad apartat 5 de l'article 21.—Dinamarca declara que accepta les disposicions de l'article 21, sempre que es compleixin les condicions següents: la vigilància transfronterera sense autorització prèvia es pot fer en virtut dels apartats 2 i 3 de l'article 21 únicament si es pot pensar fonamentalment que la persona vigilada està implicada en una de les infraccions que, estant previstes a l'apartat 2 de l'article 19, puguin donar lloc a extradició.

8. Ad lletra i) de l'apartat 2 de l'article 25.—Els estats membres es comprometen a informar-se mútuament al si del Consell sobre les mesures adoptades per garantir el compliment dels compromisos als quals es refereix la lletra i).

9. Declaració efectuada en aplicació de l'apartat 4 de l'article 26.—En el moment de la signatura del Conveni, declaren acceptar la competència del Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees, d'acord amb el que disposa l'apartat 5 de l'article 26: Irlanda en les condicions previstes a la lletra a) de l'apartat 5 de l'article 26; la República Federal d'Alemanya, la República Hel·lènica, la República Italiana i la República d'Àustria en les condicions que preveu la lletra b) de l'apartat 5 de l'article 26.

DECLARACIÓ

La República Federal d'Alemanya, la República Italiana i la República d'Àustria es reserven el dret de disposar en el seu dret intern que, quan es plantegi una qüestió d'interpretació del Conveni relatiu a l'assistència mútua i la cooperació entre les administracions duaneres en un assumpte del qual estigui coneixent un dels seus òrgans jurisdiccionals nacionals les decisions del qual no siguin susceptibles d'un recurs judicial de dret intern ulterior, l'òrgan està obligat a sotmetre la qüestió al Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees.

DECLARACIONS QUE ESPANYA FORMULARÀ AL CONVENI FET SOBRE LA BASE DE L'ARTICLE K.3 DEL TRACTAT DE LA UNIÓ EUROPEA, RELATIU A L'ASSISTÈNCIA MÚTUA I A LA COOPERACIÓ ENTRE LES ADMINISTRACIONS DUANERES SIGNAT A BRUSSEL·LES EL 18 DE DESEMBRE DE 1997

Article 26.

«De conformitat amb el que preveu l'article 26.4, Espanya declara que accepta la competència del Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees per pronunciar-se amb caràcter prejudicial sobre la interpretació del Conveni en les condicions exposades a la lletra a) de l'apartat 5.»

«Espanya es reserva el dret de disposar que quan es plantegi la qüestió davant d'un dels seus òrgans jurisdiccionals, les decisions del qual no siguin susceptibles d'un recurs jurisdiccional de dret intern ulterior, l'òrgan està obligat a sotmetre la qüestió al Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees.»

Article 32.

«De conformitat amb l'article 32, punt 4, Espanya declara que fins que entri en vigor el present Conveni, a excepció del seu article 26, s'aplica a les seves relacions amb els estats membres que hagin fet la mateixa declaració. La declaració té efecte noranta dies després de la data de dipòsit.»

Aquest Conveni s'aplica provisionalment per a Espanya, França, els Països Baixos, el Regne Unit i Suècia des del 3 de maig de 2002, de conformitat amb el que estableix l'article 32.4.

MINISTERI DE LA PRESIDÈNCIA

17079 *ORDRE PRE/2126/2002, de 26 d'agost, per la qual es modifiquen els annexos II dels reials decrets 280/1994, de 18 de febrer, i 569/1990, de 27 d'abril, pels quals s'estableixen els límits màxims de residus de plaguicides i el seu control en determinats productes d'origen vegetal i animal.* («BOE» 206, de 28-8-2002, i «BOE» 207, de 29-8-2002.)

Els límits màxims de residus de plaguicides els regula, per als productes d'origen vegetal i animal, el Reial decret 280/1994, de 18 de febrer, pel qual s'estableixen els límits màxims de residus de plaguicides i el seu control en determinats productes d'origen vegetal, modificat per última vegada pel Reial decret 198/2000, d'11 de febrer, i el Reial decret 569/1990, de 27 d'abril, relatiu a la fixació de continguts màxims de residus de plaguicides sobre els productes d'origen animal i en aquests productes, modificat per última vegada pel Reial decret 1800/1999, de 26 de novembre, respectivament. Així mateix, de conformitat amb les disposicions finals primeres d'ambdós reials decrets, els annexos han estat actualitzats successivament.

La Directiva 2002/5/CE, de 30 de gener de 2002, de la Comissió, ha fixat nous límits màxims de residus de plaguicides en determinats productes d'origen vegetal, incloses les fruites i les hortalisses, per modificació de l'annex II de la Directiva 90/642/CEE, del Consell.

La Directiva 2002/23/CE, de 26 de febrer de 2002, de la Comissió, ha fixat nous límits màxims de residus de plaguicides en determinats productes d'origen vegetal, incloses les fruites i les hortalisses, els cereals i als productes alimentaris d'origen animal, per modificació dels annexos de les directives 86/362/CEE, 86/363/CEE i 90/642/CEE, del Consell.

Atenent la necessitat d'incorporar a l'ordenament jurídic intern les directives 2002/5/CE i 2002/23/CE, es modifica d'una banda l'annex II del Reial decret 280/1994, de conformitat amb el que estableix la disposició final primera, una vegada la Comissió Conjunta de Residus de Productes Fitosanitaris ha elevat als ministres d'Agricultura, Pesca i Alimentació i de Sanitat i Consum l'oportuna proposta de modificació. Així mateix, es modifica la part B de l'annex II, del Reial decret 569/1990, de conformitat amb la disposició final primera en la redacció que en fa el Reial decret 2460/1996, de 2 de desembre.

En el procediment d'elaboració d'aquesta disposició han estat consultats els sectors afectats i les comunitats autònomes.

En virtut d'això, amb l'informe previ favorable de la Comissió Interministerial per a l'Ordenació Alimentària, a proposta del ministre d'Agricultura, Pesca i Alimentació i de la ministra de Sanitat i Consum, dispenso:

Article 1. *Modificació del Reial decret 280/1994, de 18 de febrer.*

1. Es modifica l'annex II del Reial decret 280/1994, de 18 de febrer, pel qual s'estableixen els límits màxims de residus de plaguicides i el seu control en determinats productes d'origen vegetal, amb la substitució dels límits màxims de residus que hi figuren per a les substàncies